

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΩΑΙΗΜΣ ΚΑΛΕΜΕΣ

ΗΤΑΝ Σάββατο πρωί. Η μικρή Ροθ Έλσοι ανέβαινε βιαστικά το μεγάλο δρόμο του Πιζαντόλι...

Η ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

Αλήθεια, είχε μια παράξενη εμφάνιση για την ηλικία της, η μικρή Ροθ. Βλέποντάς την κανείς...

Καλήμια, μις Έλσοι, της είπε ο βοηθός του προϊστάμενου της, στον προθάλαμο.

Η Ροθ του απάντησε με μια «Καλήμια» και προχώρησε πιο μέσα, στο ιδιαίτερο γραφείο του προϊστάμενου.

Ο προϊστάμενός της δεν είχε πάει ακόμη στο γραφείο του. Η Ροθ έβγαλε το καπέλλο της και πήγε να στάθηκε στο ανοιχτό παράθυρο.

Το άιαξή ήταν ανοιχτό. Η Ροθ έδειε μια κυρία, που καθόταν πλάι στον προϊστάμενό της, ντυμένη πλούσια, μια κυρία καταπράσινη...

μένου της, όταν επρόκειτο αυτό το όνομα: «Κυρία Μπραϊν». Έτσι ονόμαζε πάντοτε τη γυναίκα του. Δεν έλεγε ποτέ: «Η γυναίκα μου»...

—Κύριε Μπραϊν, τού είπε, και η φωνή της έστρεψε ελαφρά, έχο κάτι να σάς πω...

—Κύριε Μπραϊν... θέλω... θέλω να παρατηρηθώ από τη θέα μου...

—Θέλετε να παρατηρηθείς, Ροθ; της είπε.

—Ναι, Σήμερα κυλάς!...

—Καλά, Έσοι ξέρεις καλύτερα από μένα, φυσικά, το συμφέρον σου. Φεύγετε... τώρα κυλάς;

—Ναι, κυριε Μπραϊν, τώρα!

Η λευκή φουνούλα της Ροθ κόντευε να σβύσει από την ταραχιά του δακτύλου. Δεν την είχε ρωτήσει διάλογ για ποιο λόγο έφευγε. Μά, και γιατί τάχα θα της το ρωτούσε;

—Όσο για τη δουλειά σας, κατορθώσατε να προσέθετε, λιποψυχημένη, ένα πολύ εύκολο να βοηθήσει μια διατυπώγηση. Ένα διαποδοθήσε κοριτσάκι άτ' έξω, μπορεί να την κοπεί...

Και έβγαλε μερικά από τα αυτά της. Καταλάβαινε πως τα γονάτια της δεν άπτεχαν περισσότερο. Βιαστικά, φρόνισε το καπέλλο της. Και την ίδια στιγμή που ο προϊστάμενός γύρισε προς το μέρος της, μια θανάσιμη χλομάδα είχε απλώσει στο λεπτό προσώπιό της.

—Πήγαινε στο καλό, Ροθ, της είπε, δινοντάς της το χέρι, και σε ευχαριστώ για όλα...

«Σε ευχαριστώ για όλα...» Η λέξις αυτές άντηχησαν στ' αυτιά της, ενώ η Ροθ κατέβαινε τις σκάλες, έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγμούς...

Λίγο αργότερα κατέβηκε και ο Τζών Μπραϊν. Πήρε ένα άιαξή και τράβηξε προς την Πόρτμαν Σκωτά. Σταμάτησε μπρός σε μια κομψή μονοκατοικία, έβγαλε από την τσέπη του ένα κλειδί και άνοιξε την πόρτα. Μια μικρή, νύσσιμη γυναικούλα με μαύρα μάτια, τον περιέμενε εκεί.

—Η νεαρή γυναικούλα τον όδωρισε στο σαλόνι, του πρόβρασε λιχέρ και άρχισαν να συνομιλούν.

—Ξέρεις, τού είπε εκείνη σε μια στιγμή. Σε τρείς μέρες κλείνει ένας χρόνος σου...

—Ναι, ναί! Το ξέρω, απάντησε εκείνος. Κι' αυτή η Μάδη μένει διαρκώς ανετάστατη. Ένα διαζύγιο, λέει, θα ήταν αναπάνδωτο...

—Σηκώθηκε, στάθηκε όρθια για λίγες στιγμές μπροστά του, έπειτα πήγε και κάθισε στα γονάτια του και πέρασε τα γυναικίσματα της πάνω άτ' το λαμπό του.

—Έλα, δεν περιμένω, αγάπη μου, τού είπε, και έφερε το πρόσωπό της κοντά στο δικό του. Άς κι την σεσηκώμαστε. Άς ποίμε τίποτε άλλο... Τι νέο συνέθεσε σήμερα στο γραφείο σου;

—Τι νέο; Έκανε εκείνος αδιάφορα. Τίποτε. Η ίδια πλῆξη, όπως και πάντα. Μονάχα — νά ένα νέο, αφού θέλεις — παρατηρήθηκε η δακτυλογράφος μου...

—Α! Και γιατί;

—Δεν ξέρω, απάντησε ο Τζών Μπραϊν. Ξέγασα να της ρωτήσω... Μά θα βοηθούσε ίσως άλλου καλύτερο μωρό!...

—Όταν η Ροθ έβγαλε στη λεωφόρο Σάφτερσταμπαουχ, στάθηκε μπρός σ' ένα μεγάλο κτίριο, ανέβηκε στο δεύτερο πάτωμα και στάθηκε μπρός σε μια πόρτα, που είχε την επιγραφή: «Τζών Μπραϊν, διαρκώτης».

—Κύριε Μπραϊν, τού είπε, και η φωνή της έστρεψε ελαφρά, έχο κάτι να σάς πω...

—Τι συμβαίνει, Ροθ; Ένας θόρυβος άκούστηκε κάτω στο δρόμο, την ίδια στιγμή. Ο προϊστάμενός προχώρησε προς το παράθυρο. Η Ροθ ανέπνευσε, ήταν εκείνος της γύρισε έτσι τη γάχη. Ήταν πολύ καλύτερα έτσι. Άν την κινάτσε στα μάτια, το φάρος της θα την εγκατέλειπε, δεν θα μπορούσε ποτέ να τού πη αυτό που ήθελε.

—Λέγε, Ροθ, τι συμβαίνει; Ξαναρωτήθηκε ο προϊστάμενός, ξεκακοποιώντας να κινάτσε στο δρόμο.

—Κύριε Μπραϊν... θέλω... θέλω να παρατηρηθώ από τη θέα μου...

—Θέλετε να παρατηρηθείς, Ροθ; της είπε.

—Η φωνή του έδειξε μια μικρή άποια, με αυτή μόνο. Κατά τα άλλα, ήταν ξένη, ψυχρή σχεδόν.

—Θέλετε να παρατηρηθείς; επανέλαβε.

—Ναι, Σήμερα κυλάς!...

—Καλά, Έσοι ξέρεις καλύτερα από μένα, φυσικά, το συμφέρον σου. Φεύγετε... τώρα κυλάς;

—Ναι, κυριε Μπραϊν, τώρα!

Η λευκή φουνούλα της Ροθ κόντευε να σβύσει από την ταραχιά του δακτύλου. Δεν την είχε ρωτήσει διάλογ για ποιο λόγο έφευγε. Μά, και γιατί τάχα θα της το ρωτούσε;

—Όσο για τη δουλειά σας, κατορθώσατε να προσέθετε, λιποψυχημένη, ένα πολύ εύκολο να βοηθήσει μια διατυπώγηση. Ένα διαποδοθήσε κοριτσάκι άτ' έξω, μπορεί να την κοπεί...

Και έβγαλε μερικά από τα αυτά της. Καταλάβαινε πως τα γονάτια της δεν άπτεχαν περισσότερο. Βιαστικά, φρόνισε το καπέλλο της. Και την ίδια στιγμή που ο προϊστάμενός γύρισε προς το μέρος της, μια θανάσιμη χλομάδα είχε απλώσει στο λεπτό προσώπιό της.

—Πήγαινε στο καλό, Ροθ, της είπε, δινοντάς της το χέρι, και σε ευχαριστώ για όλα...

«Σε ευχαριστώ για όλα...» Η λέξις αυτές άντηχησαν στ' αυτιά της, ενώ η Ροθ κατέβαινε τις σκάλες, έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγμούς...

—Τριανταπεντάρα! οσέφθηκε η Ροθ, καθώς την έβλεπε για τελευταία φορά, ενώ ξεκινούσε και πάλι το ατύχητό της. Τάξει γεμάτα τα τριάντα λέπτε!

Τα λόγια αυτά βγήκαν από το χείλι της, με την άβωα εκείνη περιφρόνηση, που ένοιαθε για τα διατά της, τα είκοσι χρόνια. Αμείστος έμπος το νεανικό προσώπιό της σκωθρόλασε. Σε τί τάχα της ώφελοσαν τα είκοσι της χρόνια; Αφού δεν θα ξαναβλέπε πια ούτε αυτό το γραφείο, ούτε αυτόν τον άνθρωπο!...

—Καλήμια, Ροθ! της είπε, μπαίνοντας στο γραφείο του, ο προϊστάμενός της.

Τα βλεμάτια τους συναντήθηκαν. Η Ροθ έειδε τον ίδιο μαύρο κύκλο, γύρω από τα μάτια του, που έβλεπε πάντοτε, την ίδια κομψομένη μορφή, το ίδιο λαμπιμένο ύψος. Ά! τί η έφερε τόσο καλά δει' αυτά!...

Πόσες φορές τού είχε σεσηκωθεί και ξανασεσηκωθεί όλα αυτά η Ροθ!... Μά, ποιο το όφελος; Νά, τούρα πια είχε καταλάβει, έβγαλα, πως τίποτε δεν ήταν δυνατόν να γίνη και πως έκανε άσχημα ν' άγριγη την φαντασία της να φλογίζεται έτσι...